

Beste Luna,

Bedankt dat jij het spits wilde afbijten door aan onze correspondentie te beginnen. Het is voor mij helemaal nieuw om brieven te schrijven, ik ben er zelf ook niet heel erg goed in. Daarom krijg ik een beetje hulp van mijn man.

Ik ben Istahil. Ik ben in 1998 (jouw geboortejaar?) getrouwd met Jeroen, en we hebben samen nu drie kinderen. Onze oudste dochter is 20 jaar, we hebben nog een dochter van 18, en onze zoon is de jongste, hij is 15 jaar. We wonen met ons vijven in Emmen.

Ik ben ook erg nieuwsgierig naar jou, je lijkt me een heel sympathiek en bijzonder persoon. Ik vind het heel knap van je dat je psychologie studeert aan de universiteit in Amsterdam. Toevallig heb ik niet lang geleden een lezing gehouden aan de UvA over meisjesbesnijdenis, wat helaas in het land waar ik vandaan kom, Somalië, nog steeds voorkomt. Ik vertel daar onder andere over op uitnodiging als spreker, omdat ik dit zelf als klein meisje ook heb meegemaakt. Ik geef ook lezingen op scholen over diverse onderwerpen. Zo vertel ik soms mijn hele vluchtverhaal, vanaf vóór de oorlog in Somalië, tot het moment waar ik nu ben.

Op dit moment werk ik in de zorg, met oudere mensen die dementie hebben. Het is bij een kleinschalige instelling met 17 bewoners. We zorgen er met ons team voor dat de bewoners alle zorg krijgen die ze nodig hebben: wassen, aankleden, samen met ze eten, met ze wandelen, praten, voorlezen, met ze lachen, troosten als ze verdrietig zijn, naar bed brengen, etcetera. Het is dankbaar werk.

Verder ben ik op dit moment bezig met een opleiding (Verzorgende IG), zodat ik na mijn opleiding gediplomeerd ben, en meer verantwoordelijkheden en bevoegdheden krijg op mijn werk. Soms heb ik het gevoel dat ik dit veel eerder had moeten doen. Ik bedoel, jij studeert op je 22ste aan de UvA, en ik ben 48 jaar en ben net begonnen met mijn studie! Maar ze zeggen wel eens: je bent nooit te oud om te leren, dus daar hou ik me maar aan vast.

Ramadan is alweer een tijdje voorbij. Ik moet zeggen dat het dit jaar best moeilijk was. Werk, studie, gezin. De korte nachten breken me na een tijdje wel op. Corona heeft toch wel invloed gehad, omdat ik toch angstig was om een grotere kans op besmetting te hebben, omdat je door niet te eten en te drinken toch iets zwakker bent dan normaal. Toch heb ik het volbracht en ben blij dat ik het heb gedaan. Mijn geloof is belangrijk voor mij. Mensen vinden het blijkbaar altijd nodig om te vertellen hoe je met je geloof om moet gaan, maar ik denk dat het iets persoonlijks is, en ik ga ermee om zoals ik wil.

De pandemie waar we nu in zitten geeft me een dubbel gevoel. Ik vind het erg dat er zoveel mensen wereldwijd ziek worden, en ook sterven. Aan de andere kant vind ik de rust waar de wereld een tijdlang in terechtgekomen is heeft ook iets positiefs. Zoals jij ook zegt, de wereld komt even op adem. We hebben normaal gesproken een heel druk leven, en soms nauwelijks tijd voor elkaar. Nu opeens hebben we veel tijd. Mijn man werkt thuis en dat vind ik best gezellig. We hebben het goed thuis, ik heb een leuk gezin waar ik elke dag van geniet, en ik ben daar erg dankbaar voor.

Voorlopig even genoeg over mijzelf. Ik ben benieuwd of je aan sport doet (ik heb vroeger in het nationale basketbalteam van Somalië gespeeld). Waarom heb je voor de opleiding psychologie gekozen? Dit lijkt mij ook best interessant, maar ook moeilijk. Je moet toch mensen begrijpen die zelf vaak niet eens begrijpen hoe ze met hun situatie om moeten gaan. Doe je naast je opleiding ook nog werk, of vrijwilligerswerk?

Ik vind het heel bijzonder om te lezen dat er in een dorp als Lunteren een heuse Molukse wijk is! Ik woon in Emmen, een gemeente met ongeveer 100.000 inwoners en we hebben hier niet eens een Molukse, Surinaamse, Marokkaanse, Turkse of wat dan ook wijk. Emmen is dan ook een erg witte plaats. Ik vind dat best jammer dat er hier weinig diversiteit is op dat gebied.

Tot de volgende brief!

Groetjes,

Istahil